

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΥΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2015. ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ.

Σύναξις Των Αΐων 70 αποστόλων, Θεοκτίστου οσίου,
οσίου Νικηφόρου Του Λεωρού.

Έτος 8^ον Τεύχος 328

Ο καλός αγώνας της πίστεως

Κυριακή προ των Φώτων σήμερα, και ο απόστολος Παύλος με το απόσπασμα από την δεύτερη προς Τιμόθεον επιστολή το οποίο ακούσαμε, μάς προτρέπει να αγωνιζόμαστε τον καλό αγώνα της πίστεως. Παιδί μου Τιμόθεε, λέει, να έχεις νήψη σε όλα, να κακοπαθείς, να ποιείς έργο ευαγγελιστού, να εκπληρώνεις την διακονία σου. Γιατί εγώ ήδη γίνομαι σπονδή, και ο καιρός της

αναχωρήσεώς μου έφτασε. Αγωνίστηκα τον καλό αγώνα, τελείωσα τον δρόμο, τήρησα την πίστη· λοιπόν, μού απομένει ο στέφανος της δικαιοσύνης, τον οποίο θα μού αποδώσει εκείνη την ημέρα ο Κύριος, ο δίκαιος κριτής, όχι μόνο σε εμένα αλλά και σε όλους όσους αγάπησαν την επιφάνεια αυτού. Επιφάνεια σημαίνει φανέρωση· Επιφάνεια ή Θεοφάνεια ονομάζεται και η μεθαιριανή εορτή, καθότι αποτελεί την φανέρωση του Θεού στον κόσμο: ο σαρκωθείς Υιός και Λόγος του Θεού δέχεται το βάπτισμα του Ιωάννη στον Ιορδάνη ποταμό, ο Θεός Πατέρας μαρτυρεί ότι «ούτος εστί ο υιός μου ο αγαπητός, εν ω ηυδόκησα» και το Άγιο Πνεύμα, εν είδει περιστεράς, κατεβαίνει από τον ουρανό. Και πώς δύναται κανείς να αγαπήσει την επιφάνεια του Χριστού; Εάν αναγνωρίζει και πιστεύει ότι είναι ο Υιός του θεού, και χαίρεται για την παρουσία του. Και όποιος χαίρεται για την παρουσία του Χριστού, κάνει πράξεις άξιες αυτής της χαράς και δεν λογαριάζει πράγματα και κτήματα αλλά ακόμα και την ζωή του δίνει για την αγάπη του Χριστού. Γιατί, όπως είπε ο Κύριος, «εάν τις αγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἔλευσόμεθα καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν» (Ιω. 14.23). Αυτός είναι ο σκοπός της φανέρωσης του Θεού στον κόσμο, αυτός είναι ο σκοπός της ζωής μας, αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο σήμερα ακούσαμε τούτη την περικοπή. Τον τρόπο με τον οποίο θα τηρήσουμε τον λόγο του Χριστού, τον εξηγεί ο απόστολος Παύλος: να έχεις, λέει πρώτα, νήψη σε όλα. Νήψη σημαίνει εγρήγορση και καθαρότητα του νου, ώστε να μπορούμε να διακρίνουμε το αγαθό από το πονηρό, το κοσμικό πνεύμα από το θέλημα του Θεού. Νήψη είναι η διαρκής επιφυλακή του νου, η

ανάκριση των λογισμών και των επιθυμιών μας, η διάκριση ανάμεσα στον λόγο του Κυρίου και στα λόγια των ψευδοπροφητών και ψευδοδιδασκάλων, που σε κάθε εποχή παρουσιάζονται. Κι έπειτα, να κακοπαθείς για τον Χριστό, να υπομένεις τις θλίψεις και τις στενοχώριες, τους πειρασμούς, τους διωγμούς, την απαξία του κόσμου, να μη λογαριάζεις κόπους για την αγάπη του Χριστού, να μη υπολογίζεις θυσίες, να κηρύττεις με την ζωή σου πρώτα και έπειτα με τα λόγια το θέλημα του Θεού και το Ευαγγέλιο. Αυτό είναι έργο ευαγγελιστού, αυτό αποτελεί και την εκπλήρωση της διακονίας σου, αυτό είναι και ο ρόλος του κάθε χριστιανού στον κόσμο, να φωτίζεται δηλαδή από το φως του Χριστού και να διάγει βίο χριστιανικό και αφού φωτιστεί ο ίδιος, να φωτίζει με την ζωή του τον κόσμο. Απόδειξη των όσων λέει φέρνει ο απόστολος Παύλος τον ίδιο τον εαυτό του. Εγώ, μάς λέει, έχω γίνει σπονδή, δεν θυσίασα απλά κάτι από την ζωή μου αλλά την προσέφερα όλη, κήρυξα στα πέρατα της οικουμένης, υπέμεινα κακουχίες και διωγμούς, τον καλό αγώνα τον έφερα εις πέρας και επομένως μού απομένει να με στεφανώσει ο Κύριος. Δεν τα λέει αυτά με διάθεση αυτοπροβολής αλλά για να δείξει ότι οι δωρεές του Θεού αφορούν σε όλους τους ανθρώπους οι οποίοι αγαπούν την φανέρωση του Θεού στον κόσμο, και τηρούν τις εντολές του Χριστού. Ο ίδιος πολλές φορές μιλώντας για τον εαυτό του έχει χρησιμοποιήσει τις πλέον ευτελείς και απαξιωτικές εκφράσεις. Στην σημερινή περίπτωση, επειδή όλη η επιστολή αποτελεί μια παρακαταθήκη προς τον μαθητή του Τιμόθεο και κατ' επέκταση προς όλους εμάς, είναι σαν να μάς λέει ότι εάν θεωρείτε ότι είμαι μέγας, ότι έκανα το καθήκον μου σαν χριστιανός και σαν απόστολος και κατά συνέπεια ο Κύριος θα με στεφανώσει, να γνωρίζετε ότι το ίδιο βραβείο θα δώσει και σε κάθε άνθρωπο, ο οποίος θα πιστέψει στον Θεό και θα τηρήσει τις εντολές του. Διανύοντας το Άγιο Δωδεκαήμερο, το οποίο οριοθετείται από τις δύο μεγάλες εορτές της θείας Επιφανείας, την Γέννηση δηλαδή και την Βάπτισή του Χριστού, ας κρατήσουμε τούτη την παρακαταθήκη του αποστόλου Παύλου· ας έχουμε εγρήγορση πνευματική, ας θυσιάσουμε τις ανέσεις, ας γίνουμε κήρυκες του Ευαγγελίου εφαρμόζοντας τις εντολές του Χριστού. Και όλα αυτά, χαίροντες για την φανέρωση του Θεού στον κόσμο και συμμετέχοντας με χριστιανικό και πνευματικό τρόπο στο μέγα μυστήριο της θείας οικονομίας, ώστε να αξιωθούμε της τιμής και της χαράς να λάβουμε και εμείς μαζί με όλους τους αγίους, κατά την ημέρα της Κρίσεως, τον στέφανο της δικαιοσύνης. Αμήν.

π. Χερουβείμ Βελέτζας

Όσιος Νικηφόρος ο Λεπρός

Ο πατήρ Νικηφόρος (κατά κόσμο Νικόλαος Τζανακάκης) γεννήθηκε σ' ένα ορεινό χωριό των Χανίων, στο Σηρικάρι,

καστανοχώρι στα δυτικά του Νομού με υγιεινό κλίμα, με όμορφα δάση, πλούσια νερά, φαράγγια και σπήλαια. Το χωριό αυτό έχει μια ιδιομορφία που δεν την συναντούμε συχνά: είναι χωρισμένο σε ένδεκα γειτονιές, οι οποίες πήραν και το όνομα τους από τις οικογένειες που πρωτοκατοίκησαν εκεί. Έτσι ο Άγιος μας γεννήθηκε στην γειτονιά των Κωστογιάννηδων.

Οι γονείς του ήταν απλοί και ευλαβείς χωρικοί, οι οποίοι ενώ ακόμη ήταν μικρό παιδί πέθαναν και τον άφησαν ορφανό. Έτσι, σε ηλικία 13 ετών, έφυγε από το σπίτι του. Ο παππούς του που είχε αναλάβει να τον μεγαλώσει τον πήγε στα Χανιά να εργαστεί εκεί σ' ένα κουρείο για να μάθει την δουλειά. Τότε εμφάνισε και τα πρώτα σημεία της νόσου του Χάνσεν δηλ. την λέπρα. Εκείνη την εποχή, τους λεπρούς τους απομόνωναν στο νησί Σπιναλόγκα, διότι η λέπρα ως μεταδοτική αρρώστια αντιμετώπιζονταν με φόβο και αποτροπιασμό.

Ο Νικόλαος όταν έγινε 16 ετών και όταν τα σημάδια της νόσου άρχισαν να γίνονται πιο εμφανή, για να αποφύγει τον εγκλεισμό του στην Σπιναλόγκα έφυγε με κάποιο καράβι για την Αίγυπτο. Εκεί έμενε εργαζόμενος στην Αλεξάνδρεια, πάλι σ' ένα κουρείο, όμως τα σημάδια της νόσου γίνονταν όλο και πιο εμφανή, ιδίως στα χέρια και στο πρόσωπο. Γι' αυτό με την μεσολάβηση ενός κληρικού κατέφυγε στην Χίο, όπου υπήρχε τότε ένα λεπροκομείο, στο οποίο ήταν ιερέυς ο πατήρ Άνθιμος Βαγιανός, ο μετέπειτα Άγιος Άνθιμος .

Ο Νικόλαος έφτασε στη Χίο το 1914 μ.Χ. σε ηλικία 24 ετών. Στο λεπροκομείο της Χίου, που ήταν ένα συγκρότημα με πολλά ομοιόμορφα σπιτάκια, υπήρχε το εκκλησάκι του Άγιου Λαζάρου, όπου φυλάσσονταν η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας της Υπακοής. Σ' αυτόν τον χώρο άνοιξε το στάδιο των αρετών για τον Νικόλαο. Μέσα σε 2 χρόνια ο Άγιος Άνθιμος τον έκρινε έτοιμο για το αγγελικό σχήμα και τον έκειρε μοναχό με το όνομα Νικηφόρο. Η νόσος προχωρούσε και εξελίσσονταν και ελλείπει καταλλήλων φαρμάκων, επέφερε πολλές και μεγάλες αλλοιώσεις (το φάρμακο βρέθηκε αργότερα το 1947 μ.Χ.).

Ο π. Νικηφόρος ζούσε με αδιάκριτη, γνήσια υπακοή, με νηστεία αυστηρή, εργαζόμενος στους κήπους. Μάλιστα κατέγραψε σε ένα κατάλογο και τα θαύματα του Άγιου Ανθίμου, τα οποία είχε δει «ιδίοις όμασιν» (πολλά αφορούσαν θεραπείες δαιμονιζόμενων). Υπήρχε μια ιδιαίτερη πνευματική σχέση του Άγιου Άνθιμου με τον μοναχό Νικηφόρο, ο οποίος «ουδέ εν βήμα εμάκρυνεν απ' αυτού», όπως αναφέρει ο πατήρ Θεόκλητος Διονυσιάτης στο βιβλίο του «Ο Άγιος Άνθιμος της Χίου». Ο π. Νικηφόρος προσευχόταν τη νύχτα ώρες ατελείωτες, κάνοντας μετάνοιες αμέτρητες, δεν είχε λογοφέρει με κανένα ούτε χάλασε την καρδιά κάποιου κι ήταν ο κύριος ψάλτης του ναού. Εξ αιτίας της ασθενείας του όμως, σιγά-σιγά έχασε το φως του κι έτσι έπαλλε τα περισσότερα τροπάρια και απήγγειλε τους Αποστόλους από στήθους.

Το 1957 μ.Χ. έκλεισε το Λωβοκομείο της Χίου και τους εναπομείναντες

ασθενείς μαζί με τον πατέρα Νικηφόρο τους έστειλαν στον Αντιλεπρικό Σταθμό Αγίας Βαρβάρας Αθηνών, στο Αιγάλεω. Την εποχή εκείνη ο πατήρ Νικηφόρος ήταν περίπου 67 ετών. Τα μέλη του και τα μάτια του είχαν τελείως αλλοιωθεί και παραμορφωθεί από την νόσο. Εκεί, στον αντιλεπρικό σταθμό ζούσε και ο πατήρ Ευμένιος, ο οποίος είχε κι αυτός προσβληθεί από την νόσο του Χάνσεν, αλλά με την επιτυχή φαρμακευτική αγωγή θεραπεύτηκε τελείως. Απεφάσισε όμως να μείνει όλο το υπόλοιπο της ζωής του μέσα στον αντιλεπρικό σταθμό κοντά στους συνασθενείς του, τους οποίους φρόντιζε με πολλή αγάπη. Έτσι έγινε και υποτακτικός στον πατέρα Νικηφόρο, στον οποίο ως ανταμοιβή της υπομονής του ο Κύριος του είχε δώσει πολλά χαρίσματα. Πλήθος κόσμου συνέρρεε στο ταπεινό κελλάκι του λεπρού μοναχού Νικηφόρου, στην Αγία Βαρβάρα του Αιγάλεω, για να πάρει την ευχή του.

Παραθέτομε μερικές μαρτυρίες όσων τον γνώρισαν:

«Ενώ ο ίδιος του ήταν κατάκοιτος, με πληγές και πόνους, δεν γόγγυζε αλλά έδειχνε μεγάλη καρτερία». «Είχε το χάρισμα της παρηγοριάς των θλιβομένων. Τα μάτια του ήταν μονίμως ερεθισμένα, η όραση του ελαχίστη, είχε αγκυλώσεις στα χέρια και παράλυση στα κάτω άκρα. Παρ' όλα αυτά ήταν γλυκύτατος, μελίχιος, χαμογελαστός, διηγείτο χαριτωμένα περιστατικά, ήταν ευχάριστος, αξιαγάπητος». «Το πρόσωπο του, που ήταν φαγωμένο από τα στίγματα της ασθένειας, και τις πληγές, έλαμπε κι έπαιρναν χαρά όσοι τον έβλεπαν αυτόν τον πάμπτωχο και φαινομενικά ασθενή άνθρωπο που έλεγε: Ας είναι δοξασμένο το άγιο Όνομα Του».

Σε ηλικία 74 ετών, στις 4 Ιανουαρίου του 1964 μ.Χ., κοιμήθηκε ο πατήρ Νικηφόρος. Μετά την εκταφή, τα άγια του λείψανα ευωδίαζαν. Ο πατήρ Ευμένιος, και άλλοι πιστοί ανέφεραν πολλές περιπτώσεις, όπου έγιναν θαύματα με την επίκληση των πρεσβειών προς τον Θεό, του πατρός Νικηφόρου. Λαμπρό παράδειγμα και πρότυπο για όλους μας ο βίος του Οσίου Νικηφόρου, ήταν ευάρεστος στο Θεό διότι υπέμεινε πολλά. Για το λόγο αυτό και έχουμε πολλές μαρτυρίες: ότι ο Άγιος μας είχε δεχθεί από το Πανάγιο Πνεύμα το χάρισμα της διορατικότητας καθώς και πλήθος άλλων χαρισμάτων. Χρειάζεται επίσης να σημειώσουμε ότι πλείστα είναι τα θαύματα που είναι καταγραμμένα καθώς μέχρι και σήμερα ο άγιος δίδει απλόχερα βοήθεια σε όποιον έχει ανάγκη. Σίγουρα θα υπάρχουν και άλλα πολλά θαυμαστά που δεν θα έχουν έρθει στην επιφάνεια.

«Παιδιά μου, προσεύχεσθε;
και πώς προσεύχεσθε;
...με την ευχή του Ιησού να προσεύχεσθε, με το
ΚΥΡΙΕ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΕ, ΕΛΕΗΣΟΝ ΜΕ.
Έτσι να προσεύχεσθε. Έτσι είναι καλά»

(πατήρ Νικηφόρος)